

Az elbűvölő kétéves, akit Leventének hívnak, kimerített négy óra alatt...

A kétéves Leventével, dédunokámmal töltöttem el néhány órát, az anyuka nem volt otthon, elment vizsgázni, Vilka mama meg főzött, én kellett hát, hogy válaszoljak kíváncsi kérdéseire, mi ez, és mi az, s a dolgok miért olyanok, mint amilyenek. A kisfiú természetesen, mint a perpetuum mobile, ezenközben folyton mozog, helyet változtat, én természetesen követem, nehogy beleverje a fejét az asztal sarkába, közben labdázunk is, a gyerek dob, én elkapom, ez rendszerint nem sikerül, a labda elgurul, természetesen hová, a leghetlenebb helyre, a rekamié mögé. Akkor kihúzom a nehéz bútor darabot a helyéről, hogy a labdát kiszedjem, ennek Levente örül, mivel utazik, közben ugyanis felmászott arra a fránya fekvőhelyre. De már unja is a labdát, tehát bűgöcsigázunk a parketten, kiszórjuk az építőkockákat, hogy építsünk a szőnyegen, én kúszok hol ide, hol oda. De fel is állok, mivel Levike újra labdázni óhajt, most a félemeleti galériát célozza meg, oda próbálja eljuttatni nagy svunggal azt a gömbölyű tárgyat, s mivel az felér, Tibi papa mászik a lépcsőn, hogy lehozza, de közben a gyerek is mászik. Jézus Isten, kiált Vilka mama, vedd fel azt a gyereket, nehogy megüsse magát az a drága, akkor én felveszem, leviszem, megítatom, közben vigyázok, meg ne fogja ezt, hozzá ne nyúljon ahhoz, majd ölbe kapom – tizenkét kiló –, mivel sírni készül, hogy mért nincs kéznél az anya. Szerencsére elkészül az ebéd, a drága Vilka mama, Isten áldja, a gyereket elveszi tőlem, beülteti a székbe, végre, s elkezdődik az energia újratöltődésének gyönyörű folyamata. Levike étkezik.

Én is ennék, de csak ülök. Elfáradtam.

Vilka mama napokon át együtt van a gyerekekkel, nélkülem, s amikor este hazaér fáradtan, szelíd és mosolyog. És mesél, hogy ez a fiú milyen elbűvölő, okos, mosolygós, kreatív, és még következik huszonhárom jelző.

Én hallgatom. Bámolni csak most bámulom, hogy kimerültem. Utólag.

Csak ezt ne! – mondja Kósa Vilma...

Csak ezt ne! – mondja Kósa Vilma, s csak ül az ágy szélén, mint nem szokott. Mit ne? – kérdezem. Hát hogy elbutuljak – válaszolja –, nem jut eszembe egy szó, ami itt van a nyelvemen, de nem tudom kimondani. Biztos, így kezdődik – folytatja. Mi kezdődik? – kérdezem. Az Alzheimer – válaszolja –, csak azt ne, édes Istenem csak azt ne, tehetetlenül élni, másokra szorulni, csak azt ne!

Aztán, amikor már nem is keresi, eszébe jut az a szó, ettől megnyugszik, hogy csak a szokásos, ami mindenkivel előfordul.

Hát persze, hogy előfordul – mondom neki –, velem főként.

Ezen elmosolyodik, s máris a régi. Határozott, aki megmondta, aki megmondja, aki megmagyarázza, aki emlékeztet stb., stb., stb...

Szép köszöntés volt. Anyát ünnepelt a család...

Szép ünnepség volt. Családias, kerek és szakrális. Egy nagykovácsi étterem külön helységében. Kósa Vilmát, az Anyát köszöntötte a család, méltóan. Ahogy megérdemelte. Úgy. Kósa Vilma nyolcvan éves lett. Sohse tagadta a korát, sohse festette a haját, nem kozmetikázta a ráncait.

Itt volt mindenki. A két gyerek férjjel és feleséggel, a három unoka férjjel és feleséggel (egy maradt csak otthon a kilenchnapos legkisebbsel és a még kisebbel, aki a szíve alatt készülődik), és a három dédunoka. És jómagam, a férj.

Már bent ült, állt a család, amikor a fiú bevezette az Anyát a terembe. Közben zene szólt, melyet a muzsikussal komponált az ünnepelt tiszteletére. Ám a fiú köszöntő szöveget is applikált a műbe, s a zene fölé kik mondták a verset? a zenész fiú unokái, az Anya dédunokái. Aztán ének következett, közös ének. A *Szerkenj fel, kegyes népet* énekeltük fennhangon. Majd köszöntő hangzott el. Laudáció. Ezt a leány mondta, a két gyerekes anyuka, a kétunokás nagymama, ő mondta, illetve olvasta és bele-belesírt a szövegébe.

Az egész idő alatt képernyőre kivetítve mindenki nézhette, láthatta az Anyát, mamát, Vilka mamát, azaz a nagymamát és dédnagymamát, a nagyon szép kislányt, a nagylányt, az ifjú és vonzó feleséget, az anyukát a gyerekekkel, majd az unokákkal, majd a dédunokákkal. Aztán mindenki sorban az Anya színe elé járult, s átadta ajándékát, külön a virágot, külön a fényképalbumokat, és csókban a szeretetét.

Aztán én is a színe elé léptem, és átnyújtottam a könyvet. *Anya könyve*, ez a címe, amit tiszteletére és az alkalomra szerkesztettem Aknay Tibor fotóművész segítségével, *Dété naplójából*. A nyolcvankét oldalas kötetecske bevezetőjéből másolom ide a sorokat: „*Válogattam az elmúlt nyolc év napló-bejegyzései között, és ide tettem csokor helyett és gyanánt, sem nem lakkozva, sem nem árnyékozva azokat a szövegeket, melyek róla vagy vele kapcsolatosan fogalmazódtak.*

Áldjon Isten a hozzád ragaszkodó, Téged szerető családoddal együtt.”

Szép ünnepség volt.

Debrecenben, a MODEM-ben ismerőst keresek, pezsgőspohárral a kezemben...

Debrecenbe utazunk. Tizenöt centis hóban egyensúlyozunk, ahogy baktatunk az állomásra. Reggel van, seprésnek semmi nyoma, a hó meg esik, már arra gondolunk, hogy visszafordulunk, de a helyjegy már a zsebünkben, kockázatunk, mondjuk. A sógoromat akarom látni, maródi, nemigen hagyja el a házat. És tervezzük, elmegyünk Aknay János életmű-kiállítására is, aznap nyílik a MODEM nevű hatalmas kiállító teremben. Aknay nemrég volt a *Kuckóban*, videóról néztük a képeit, meg beszélgettünk is sokáig. Megszerettük.

Hát most itt vagyunk, Kósa Vilma meg én, ifjúságunk helyén. És Debrecenben nincs hó. A sógorom is jobb állapotban van. És a kiállítás! Impozáns, jól rendezett, mondhatni lenyűgöző. És mennyi ember a kiállítás-megnyitón! Ennyit én még ilyen helyen nem láttam. És hogy örülök! Nem is tudom, miért. Lehetnek hatszázan, vagy többen. Mint annak idején a mi irodalmi estünkön, a Bikában. És utána vendéglés, pezsgő, harapnivaló. És mindenfelé jó arcú emberek, élénk, beszélgető csoportok. Depressziónak nyoma sincs. A légkör barátságos.

Én meg mászkálok pezsgőspohárral a kezemben, össze-vissza a teremben az evő-ivó emberek közt. Szeretnék találni egy ismerőst, debrecenit, akivel koccinthatok. Valamikor nem győztem köszöngetni jobbra-balra. Most meg! Megszomorodom kissé: kell neked sokáig élni, megélni, hogy

kimész a divatból. Aztán számolni kezdek: mit akarsz, negyvennégy éve mentél el innen!

Aztán meglátom Aknay Tibort, a festő testvérét, új barátomat, régi tanítványomat, látom, beszélget egy idősebb úrral. Odamegyek. Tibor bemutat, mondom a nevemet, az meg felrikkant: No de tanár úr, hogy nem ismertem meg!

Tanítványom volt.

Valamit mindig elmulasztunk...

Az íróasztal fölötti polcon tartom jó éve már azt a fotográfiát – Stumpf Árpádtól kaptam, nemrég felfedezett rokonomtól –, melyen dédszüleim láthatók: Háda Sándor tanító és neje, Stumpf Ida. Házasságuk évében készülhetett a műtermi fotó, a hátlapján írva található a dátum, 1864. A határozottan jóképű, huszonéves férfi, ő ül a karosszékben, magyaros ruhában – lábszárközépig érő mente, csizmanadrág, csizma –, s komolyan néz előre, nyilván, ahogy megmondattott, a lencsébe; mellette áll, a férje vállára támaszkodva az ifjú hitves, nem több tizennyolc évesnél, törekenyen és karcsún, dús, hátközépig érő, összekötött hajjal, földig érő, szélesen elterülő, színes taftruhában. Nézem őket, s mondom, hát ebből vagyok, pontosabban belőlük is vagyok.

Más képet a dédanyámról, dédpapámról nem ismerek, a nagymamámról is keveset – mikor három éves voltam, meghalt –, pedig ahogy kezdem számba venni a génállományomat, arra a következőre jutottam, hogy nekem ebből a Háda–Stumpf örökítő anyagból jutott, nem kis szerencsémre, a legtöbb.

Két éve esett le a tantusz, hogy rokonom *Stumpf Benedek András* is – így jegyezték íróként, S. Benedek András –, az ismert író, könyvtáros, a hetvenes évek kárpátaljai szellemi életének egyik meghatározó tagja, gondoltam, meg is keresem Pesten – kiutasították Ungvárról, akkor Szovjetunió, a nyolcvanas évek elején –, aztán mégsem kerítettem rá sort, azzal, hogy ráérek. Most aztán szomorkodhatok, váratlanul meghalt. (Egyébként ő a dédmama testvérének volt a leszármazottja.) Elvitte magával a válaszokat is, melyeket kérdéseimre adhatott volna.

Valamit mindig elmulasztunk, ezt Váci Mihály írta, aki szintén nincs már, és milyen régóta.

A hétvégi telek vásárlásának története. Tanulságos...

Írom a memoáromat, s eljutottam 1971-hez, s ha már eljutottam, gondoltam, nem tehetem meg, hogy ne szóljak az akkori, így nevezték, hobbi, hétvégi telek vásárlásáról. Akkor lettünk birtokosai a kétszáz négyszögöles földrésznek, és nem is akárhol, Nagykovácsiban. A kötetemben nem kerülhet-

tem meg, hogy ne szóljak a Nyers-féle gazdasági mechanizmusról, annak különféle hatásáról, többek között arról is, mint tette lehetővé a központosított piaczgazdálkodás, hogy a községi tanácsok a használaton kívüli földrészeit parcellázzák, hogy a kispénzű dolgozók szabadidejükben bar-kácsoljanak, kertészkedjenek, immár a saját kis telkükön. (Addig sem elégedetlenkednek az utcán vagy a kocsmában.) S igazolni kívántam ezt a saját példámmal.

Most viszont azért szólok róla – végül is naplót írok –, hogy bevalljam: baráti kapcsolat révén és vodka által jutottunk a telekhez, Bicskei Gábor kollégám meg mi, miközben még Csutoros Sanyi szobrásznak és Sütő Gyuri egykori osztálytársamnak is szerettünk egyet-egyét. Az eset úgy esett, hogy megtudtuk – gombászni jártunk a Kovácsi erdőbe –; miszerint a tanács parcellázza a svábok elhagyott földjeit a domboldalon. Kósa Vilma feleségem, mint város lakó, módfelett áhítózott egy kicsi vidéki földcskére, régóta már, ahol hódolhatna paraszti szenvedélyének, a kapálásnak, kertészkedésnek és főként az ültetésnek.

Lépni kezdtem. Információmról tájékoztattam kollégámat, a már említett Bicskei Gábort, aki szemben ült velem az irodában, s érdeklődtem, nem volna-e tanácsi kapcsolata, lévén, hogy ő korábban a budai járásnál dolgozott, mire fellelkesült, hogy neki is kéne egy telek, és ha nagyon gondolkodik, megtalálja az utat is, amely a nagykovácsi tanácselnökhöz vezet.

Meg is találta, mentora, a járási művelődési osztályvezető révén, aki maga is elkísért minket a nagykovácsi találkozásra. A kikötés egy volt, vigyünk vodkát, mivel az elnök elvtárs ezt kedveli. Vittünk is, s mire azt az elnöki szobában megittuk, kiválasztottuk a térképen a telek helyét is, és még be is jegyeztettünk. Én rögtön elindultam megtekinteni, hol is van a hely, melyet választottam, de a célig akkor nem jutottam el, nem ám, csak a kerítés nélküli, akkor még gondozatlan tetetőig, úgy kóvályogtam, mit tagadjam, bespicceltem, nem bírtam tovább menni, le is feküdtem egy elhanyagolt sírhant mellé a derékig érő gazba. A nap gyönyörűen sütött, csuda jól éreztem magam, el is aludtam. Emlékezetesen jót szunyáztam.

A lányoméék azóta is ott laknak, a kovácsi telken épített házban. (Egyébként 8000 forintot kellett fizetni részletben.)

Névnapi előtt...

1969 óta ismerjük, becsüljük, kedveljük és szeretjük egymást *Bezdán Jósikával*. Kapcsolatunk most

fordul a negyvenegyedik évébe. Ha jól számolom, Józsi akkor, amikor először találkoztunk a Várban, a Szentháromság téren, a Műgyetem Villamosmérnöki Karának Kollégiumában, annak is az egyik félemeleti termében, ahol a színpadi próbák folytak – ma művelődési célokat szolgál a neogótikus épület –, 24 évesnek mondhatta magát, én meg 41-nek. Tehetséges versmondó volt, kitudó színészi adottságokkal. Az elmúlt negyven évben mindig játszott, vagy velem, velünk, a vári színpadosokkal, a kuckósokkal vagy mással, másokkal, a dunakeszi színpadon, a munkahelyén, baráti körben. Józsi ugyanis pompás érzékkel írt (ír) szatirikus jeleneteket, paródiákat, s azokat színpados barátaival elő is adta, kollégiumokban, évfolyam-bulikon, az egyetemen, nyugdíjas búcsúztatókon. Itt akár (Cserna Csabával együtt) sztárnak is érezhette magát, úgy számon tartották. Azt írtam tavaly, miután a Dunakeszi Színpaddal bemutatkoztak nálunk is, Tiszakürtön a *Nem félünk a farkassal*, hogy Bezdán József, ha nem jegyzi el magát a villamosmérnökséggel, profi színész is lehetett volna.

És még nem szóltam arról, hogy az én hatvanöt éves barátom kiváló bridszjátékos, jó nagyapa és hűséges barát, ha úgy hozza a hangulata, pompás vicceselő, és nem utolsósorban remek villamosmérnök szakember. Most ment nyugdíjba a Vertes nevű cég francia utódjától, ahol is kezdetektől fogva dolgozott. A Játszó ember alapítványának alapítója, egy időben elnöke, ha úgy jön ki a lépés, jó humorú mulató-társ, a Kuckó becsült tagja, olyan, aki után rögvést érdeklődik az ember, ha történetesen nem találja az összejöveteleken: hol van Bezdán Józsi, nincs tán valami baja?

Mindig derülök, felderülök, ha látom.

Jó volna még derülni valameddig!

Isten éltesen hát sokáig, Józsikám!

Becsülök egy-egy pillanatot...

Ahogy öregszik az ember, egyre jobban megbecsüli a jó pillanatokot, mint Szabó Lőrinc a *Különbékében*. A reggeli kávéhoz a kortynyi unikumot, s a feszültségmentes beszélgetést, a sikeresnek gondolt tanítási óra után a könnyűséget, a tapintható mosolyt az arcon, a tizenegy hónapos Andris önefedt, örömteli rikoltását, ami nekem szól, hogy markolászhatja a szakállam, a számítógép előtti perceket, ahogy könnyedén billentem a billentyűt, mivel jó mondat látszik megszületni, a télvégi napfényben a Duna-parti sétát, a sirályokkal a parton és a víz felett, a rég látott barát ölelését, az utazást a vonaton, amikor váratlanul kipattan a szikra, s

már tudom, végre, mi a készülő műsor szerkesztői megoldása.

Belépek egy gyermekfoglalkoztató terembe, az unokámat meg a dédunokámat keresem, meg is találok őket, leülök egy székre, ülök, aztán nézek, nézem a fiatal, sugárzó anyukákat, köztük a leszámazottamat, meg a kicsi gyerekeket, köztük a kétéves Leventémet, az egyik anyuka beszélget halkán, a földön ülve egy másikkal, Levike meg koncentráltan fest egy bájos ifjú hölgygel, akiből csordul a figyelmesség, és melegek a szoba színei, jó festmények a falon, népzene szól CD-ről, kellemes hangerővel, mindez pihentető, majd futkároznak a kicsi lurkók, anyjukhoz szaladnak egy-egy orrfúvásért, s én csak ülök, s ami ritkán esik meg velem, nem csinállok semmit, nem gondolok semmire, csak oldódom ebben a megható szépségben.

Egy egyoldalú törvény...

Néha kapok az interneten írásokat, miszerint a holocaust nem is lett volna. De hát ez ostobaság, mondom, ugyan hová lettek az anarcsi zsidók, akiket először a kisvárdai gettóba, majd marhavagyonokba zárva – láttam az állomáson – Nyíregyháza felé vittek, és nem Záhonyra, ugyanis senki nem tért vissza közülük, csak Diener gyáros és családja, akiknek sikerült Pesten átdekkolni a nehéz időket. Az emberfia meg szégyenkezett a maga és a népe nevében, hogy ilyen megtörténhetett. És beszélünk is a szégyenről, 1945 óta folyamatosan beszélünk, tanítottuk az iskolában, filmeket néztünk a tévében, nincs hét ma sem, hogy valamilyen formában ne kerüljön a holocaust téma terítékre. Most meg már törvény is rendelkezik, hogy szó essék, és miként ne essék róla. Aki olyan ostoba, korlátolt, csőlátású, hogy tagadja, ami sajnos megtörtént, azt most már nem intézhetjük el egy sajnálkozó mozdulattal, szegény hülye, neki ezek után a törvény előtt kell felelnie.

De mért nem kell a törvény előtt felelnie annak a hülyének, aki azt állítja, hogy a kommunista diktatúra nem követett el az előbbihez hasonló szörnyűségeket? Mért nem kell felelnie annak, aki bagatellizálja a gulágot, lehazudja a tényeket, hogy marhavagyonokban szállították szovjet kényszertáborokba a magyar és német civileket, azt, aki elmismásolja Recsket és a Hortobágyot, az erdélyi és vajdasági tömeggyilkosságot, aki nem akar tudomást szerezni a szovjet népirtásról, a megölt milliókról?

Ezeket, a bolsevizmus bűntetteit mért nem tanítják a magyar iskolákban, mért nem írták bele a történelemlétkönyvekbe, mért nincsenek emlékezte-

tő, megrázó filmek, és mért, hogy évtizedeken át még beszélni sem volt szabad róla?

Amikor húsz évvel ezelőtt elkészítettem a *Tiszaladányi jeremiád* című dokumentum oratóriumot az 1944-ben elhurcolt tiszaladányi tizenéves lányokról és fiúkról, és bemutattuk azt – száznál is több előadást tartottunk belőle –, megrendültek az emberek, sírtak felszabadultan: végre lehet hallani a szörnyűségekről, lehet azokat néven nevezni. A tiszaladányi asszonyok, a lágerből, akik visszatértek, s akikkel interjúkat készített Dobozi Eszter – az *Ó Mi csak a napnyugtát néztük* könyve alapján rendeztem meg az említett színjátékot –, tőle, az írótól azt kérték még 1989-ben, nehogy már kiírja a nevüket, mivel hogy nekik megmondták, ha beszélnek az élményeikről, visszaviszik őket.

Amikor elhatároztam, hogy pódiumra viszem a gulágot járt asszonyok sorsát, nagybátyámra gondoltam, akit civilként hurcoltak el Váriból, és soha többet nem tért vissza, és gondoltam az unkatestvéremre, a Recsket jártra, meg a Kósa Vilma falujából elhurcoltakra és elüldözöttekre, meg a börtönökben agyonvertekre.

Ennyit adalék gyanánt az egyoldalú törvényhez.

Fejbe kólintott a hír, meghalt Beke Pál...

Fejbe kólintott a hír, meghalt Beke Pál. Váratlanul, ereje teljében, mondhatni, fiatalon, 66 éves korában. Igen, fiatalon. Hirtelen arra gondolok, mi minden nem jött volna létre, ami fontos, amiről úgy gondolom, hogy fontos, ha kiragad a halál az élők sorából, történetesen tizenhat évvel ezelőtt.

Elment Beke Pali, a népművelő, a közösségépítő egyik legjobbika, aki mindig kitalált valamit, amiben hinni tudott, amit megvalósíthatónak gondolt, aminek érdekében csapatot lehetett szervezni.

Beke Pál kollégám volt a Népművelési Intézetben, de csak néha találkoztunk, és ritkán, ha beszélgettünk, és nem ritkábban több sem, miután engem elküldtek az Intézetből nyugdíj ürügyén, ám mindig és mindigegig rokonszenveztünk egymással és becsültük egymást. Mért is ne: hasonló hasonlónak örül. Hívó volt, hajtós volt.

Hogy mit akart? A közművelődés reformját, ahogy mi az oktatását. És mit álmódott? Faluházakat Makovecz Imrével, aztán újfajta művelődési intézményeket, és közösségeket, sok-sok civil közösséget. Ahogy én: közéletiséget és új formanyelvet a színjátszásban, módszert, mellyel polgárt lehet nevelni, beépíteni a dramatikus néphagyományt a drámapedagógiába, élményközpontú irodalmi nevelést a tanításban.

Valami megvalósult ezekből, valami nem, több nem, mint igen. A Pali dolgairól beszélek. A rendszerváltás sem azt hozta, amit remélt. A közösségek alakulásában főként nem. Az enyémről most ne essék szó. Én még élek.

Nem tudhatom, Beke Pál elégedett volt-e az életével, elmondhatta-e, hogy kész a leltár, vagy kellett volna még az a tizenhat év, de nagyon! Nem tudom.

Azt tudom, hogy szomorú lettem.

Beszélgetek Hargitai Marival, munkatársával, Paliról ejtünk szót, a könyvéről, a *Méltóságkeresőről*, meg hogy igazgató is volt, és hogy milyen volt. Mondom rezignáltan, elmegy az ember, és a kutyát nem érdekli, hogy itt járt a földön, és hogy mit csinált.

Dehogynem – mondja Mari –, a nyom marad, s talán kitörülhetetlenül.

Reménykedéssel. Egy költői est előkészületei...

Míg élünk, remélünk. Velünk született elrendelés szerint.

Én most például abban reménykedem, hogy májusra sikerül elkészítenem azt a nem tudom mit, irodalmi estet, író-olvasó találkozót, lírai oratóriumot, mégpedig Vári Fábián László verseiből, prózai írásából, mellé applikált más költők műveiből, Adyéból, Nagy Lászlóból, meg népdalokból, meg zsolnárokból, mégpedig úgy, hogy az színpadra állítva közvetítsen valamiféle üzenetet, amit egyformán fontosnak tart és befogad a fiatal néző, hallgató Nagykőrösön a tanítóképző főiskolán és Beregszászon a tanárképző főiskolán.

Azt a valamit, amit készítek, aminek az elkészülteben reménykedem, a kőrösi színpadosaimmal kívánom a mindenkori kiemelt térbe helyezni. Ugye, nekik azt előbb meg kell szeretniük, a mondandóval azonosulni, s ami a felkészüléssel jár, szöveget tanulni, fegyelmezetten próbákra járni. És még akkor is kérdés, tudok-e én a megkomponált anyagból ütős előadást rendezni.

Reménykedem! Vári Fábián László a Kárpátalján, konkrétan Váriban, a szülőfalumban élő költő – jelentős költő, József Attila-díjas költő, aki még fontos közéleti személyiség is, nekem kedves költő, a közösség gondjait, az ott élő magyar kisebbség gondjait felvállaló és azokat versben magas színvonalon megszólaltató költő –, melleleg, nem melleleg a beregszászi főiskola tanára, néprajzot oktató tanára.

Ott jártamkor kérdeztem tőle, műveidből volt-e már bemutató a főiskolán. Feleli, nem volt. S ha én készítenék egyet, s elhoznám Kőrösről? Az biz jó volna.

Nemrég született az egyesség. Májusban fogadnak.

S hátha közeledik egymáshoz a két főiskola is. Csipkedhetem magamat.

Thész Gabi a Kuckóban...

Sok kedves, bájos, okos, tehetséges, intelligens lány találtatott a színpadon, a Vári színpadon, annak első tíz évében is, a hetvenes években, de varázslatosabb alig, mint Thész Gabi, aki a Zeneakadémiára járt, s akit, ha jól emlékszem, Szintai Péter hozott mint földijét, szekszárdit, mint olyat, aki karnagynak készül, s aki segíthet a zenei feladataink megoldásában. Éppen a Weöres műveiből készült *Ta-péta és árnyék* című alkotásunkat próbáltuk. És Gabi jött és beépült a csapatba, és a lélek kiült a szemére, és sugárzott.

Thész Gabi, örömmel jelentem, nem változott, varázslatos volt most is, harmincnyolc év után, sugárzott, mikor Mahlert interpretált, amikor a hivatásáról beszélt, meg az életéről.

Sokan voltak rá kíváncsiak, a régi társak is, meg mások is, milyen élő-valójában a Rádió Gyermekkorúsának nevezetes vezető karnagya, a Kodály-módszer világot járt népszerűsítője. És senki nem csalódott. Thész Gabi olyan volt, mint régen. Pedig őt is meggyötörte az élet.